դարձնելու, ինչպէս կը վկայէ Յովհաննէս Անկիւրացի։ «Ուռհայեցի Սրապիոն կաթողիկոս բազում փափաք ունէր վասն տպագրութեան արհեստին եւ ոչ եղեւ հասու։ Եւ ես պատուէր աշակերտին իւրոյ տէր Գրիգոր քաջ րաբունապետին Կեսարիոյ, զինի թէ դու կարողանաս տպագրութեան արհեստին, եւ նա եւս ոչ կարողացաւ»։

Որոշ էր թէ միջավայրը և պայմանները ձեռնտու չէին և Կեսարացի հանգարտ պաշտօնավարութիւն մը չէր ունեցած և շարունակ շարժման ու տեղափոխութիւններու և մշտական պայքարի մէջ գտնուած էր, և չէր կրցած կատարել իր փափաքը։

Այս պատճառով Յովհաննէս Անկիւրացին «իւր հարկս ի վերայ եղեալ պատուիրեր ... համապազ թէ զինի դու կարողանաս, վասնզի իմ (Յովհաննէսի) ծանօթութիւն կայր ընդ ազգիս փռանկաց երկ կարգաւ եւ երկ լեզուաւ» (Յիսուս Որդի, Ա. տպ. 1643. Վենետիկ, յիշատակարան. կամ Նոր-Մատենագիտութիւն, Բ. հտ. էջ 224. կամ Հայ Մատենագիտութիւն, 1883, էջ 457)(*)։

(*) Յովհաննէս քհ. Անկիւրացի արդարեւ անոր մահէն տարի մը յետոյ՝ 1637ին՝ «վասն պատմա առնելոյ զՍուրբ Աստուածաշունչն» կը դիմէ Եւրոպա, Հռոմ եւ «անդ գ. ամ բազում աշխատութեամբ եւ բազում չարչարանաւք, զոր չէ հնար